1. ויקרא כה

ח וספרת לך שבע שבתת שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתת השנים תשע וארבעים שנה: ט והעברת שופר תרועה בחדש השבעי בעשור לחדש ביום הכפרים תעבירו שופר בכל־ארצכם: י וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ לכל־ישביה יובל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל־אחזתו ואיש אל־משפחתו תשבו: יא יובל הוא שנת החמשים שנה תהיה לכם לא תזרעו ולא תקצרו את־ספיחיה ולא תבצרו את־נזריה: יב כי יובל הוא קדש תהיה לכם מן־השדה תאכלו את־תבואתה: יג בשנת היובל הזאת תשבו איש אל־אחזתו: יד וכי־תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל־תונו איש את־אחיו: טו במספר שנים אחר היובל תקנה מאת עמיתך במספר שני־תבואת ימכר־לך: טז לפי רב השנים תרבה מקנתו ולפי מעט השנים תמעיט מקנתו כי מספר תבואת הוא מכר לך: יז ולא תונו איש את־עמיתו ויראת מאלהיך כי אני יהוה אלהיכם: יח ועשיתם את־חקתי ואת־משפטי תשמרו ועשיתם אתם וישבתם על־הארץ לבטח: יט ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשבע וישבתם לבטח עליה: כ וכי תאמרו מה־נאכל בשנה השביעת הן לא נזרע ולא נאסף את־תבואתנו: כא וצויתי את־ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את־התבואה לשלש השנים: כב וזרעתם את השנה השמינת ואכלתם מן־התבואה ישן עד השנה התשיעת עד־בוא תבואתה תאכלו ישן: כג והארץ לא תמכר לצמתת כי־לי הארץ כי־גרים ותושבים אתם עמדי: כד ובכל ארץ אחזתכם גאלה תתנו לארץ: כה כי־ימוך אחיך ומכר מאחזתו ובא גאלו הקרב אליו וגאל את ממכר אחיו: כו ואיש כי לא יהיה־לו גאל והשיגה ידו ומצא כדי גאלתו: כז וחשב את־שני ממכרו והשיב את־העדף לאיש אשר מכר־לו ושב לאחזתו: כח ואם לא־מצאה ידו די השיב לו והיה ממכרו ביד הקנה אתו עד שנת היובל ויצא ביבל ושב לאחזתו: כט ואיש כי־ימכר בית־מושב עיר חומה והיתה גאלתו עד־תם שנת ממכרו ימים תהיה גאלתו: ל ואם לא־יגאל עד־מלאת לו שנה תמימה וקם הבית אשר־בעיר אשר־לא חמה לצמיתת לקנה אתו לדרתיו לא יצא ביבל: לא ובתי החצרים אשר אין־להם חמה סביב על־שדה הארץ יחשב גאלה תהיה־לו וביבל יצא: לב וערי הלוים בתי ערי אחזתם גאלת עולם תהיה ללוים: לג ואשר יגאל מן־הלוים ויצא ממכר־בית ועיר אחזתו ביבל כי בתי ערי הלוים הוא אחזתם בתוך בני

המשך ויקרא כה

לה וכי־ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך: לו אל־תקח מאתו נשך ותרבית ויראת מאלהיך וחי אחיך עמך: לז את־כספך לא־תתן לו בנשך ובמרבית לא־תתן אכלך: לח אני יהוה אלהיכם אשר־הוצאתי אתכם מארץ מצרים לתת לכם את־ארץ כנען להיות לכם לאלהים:

2. מיכה ג' י"ב

יב לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלם עיין תהיה והר הבית לבמות יער:

א והיה באחרית הימים יהיה הר בית־יהוה נכון בראש ההרים ונשא הוא מגבעות ונהרו עליו עמים: ב והלכו גוים רבים ואמרו לכו ונעלה אל־הר־יהוה ואל־בית אלהי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה בארחתיו כי מציון תצא תורה ודבר־יהוה מירושלם: ג ושפט בין עמים רבים והוכיח לגוים עצמים עד־רחוק וכתתו חרבתיהם לאתים וחניתתיהם למזמרות לא־ישאו גוי אל־גוי חרב ולא־ילמדון עוד מלחמה:

מיכה ד'

ו ביום ההוא נאם־יהוה אספה הצלעה והנדחה אקבצה ואשר הרעתי: ז ושמתי את־הצלעה לשארית והנהלאה לגוי עצום ומלך יהוה עליהם בהר ציון מעתה ועד־עולם: ח ואתה מגדל־עדר עפל בת־ציון עדיך תאתה ובאה הממשלה הראשנה ממלכת לבת־ירושלם: ט עתה למה תריעי רע המלך אין־בך אם־יועצך אבד כי־החזיקך חיל כיולדה: י חולי וגחי בת־ציון כיולדה כי־עתה תצאי מקריה ושכנת בשדה ובאת עד־בבל שם תנצלי שם יגאלך יהוה מכף איביך: יא ועתה נאספו עליך גוים רבים האמרים תחנף ותחז בציון עינינו: יב והמה לא ידעו מחשבות יהוה ולא הבינו עצתו כי קבצם כעמיר גרנה:

מיכה ו'

ח הגיד לך אדם מה־טוב ומה־יהוה דורש ממך כי אם־עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם־אלהיך:

מיכה ז'

ב אבד חסיד מן־הארץ וישר באדם אין כלם לדמים יארבו איש את־אחיהו יצודו חרם: ג על־הרע כפים להיטיב השר שאל והשפט בשלום והגדול דבר הות נפשו הוא ויעבתוה: ד טובם כחדק ישר ממסוכה יום מצפיך פקדתך באה עתה תהיה מבוכתם: ה אל־תאמינו ברע אל־תבטחו באלוף משכבת חיקך שמר פתחי־פיך: ו כי־בן מנבל אב בת קמה באמה כלה בחמתה איבי איש אנשי ביתו: ז ואני ביהוה אצפה אוחילה לאלהי ישעי ישמעני אלהי: ח אל־תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי כי־אשב בחשך יהוה אור לי:

3. דניאל י"ב

א ובעת ההיא יעמד מיכאל השר הגדול העמד על־בני עמך והיתה עת צרה אשר לא־נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא ובעת ההיא ימלט עמך כל־הנמצא כתוב בספר: ב ורבים מישני אדמת־עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם: ג והמשכלים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד: ד ואתה דניאל סתם הדברים וחתם הספר עד־עת קץ ישטטו רבים ותרבה הדעת:

[illegible] ו ...עד־מתי קץ הפלאות: ז ואשמע את־האיש לבוש הבדים אשר ממעל למימי היאר וירם ימינו ושמאלו אל־השמים וישבע בחי העולם כי למועד מועדים וחצי וככלות נפץ יד־עם־קדש תכלינה כל־אלה: ח ואני שמעתי ולא אבין ואמרה אדני מה אחרית אלה: ט ויאמר לך דניאל כי־סתמים וחתמים הדברים עד־עת קץ: י יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים ולא יבינו כל־רשעים והמשכלים יבינו: יא ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמם ימים אלף מאתים ותשעים: יב אשרי המחכה ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה: יג ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין:

4. מדרש שמואל יג

. ויאמר יי אל שמואל שמע בקול העם וגו'. תני רשב"י אותי מאסו גם (ג) אותי מאסו כי גם אותי מאסו. אמר ליה הקב"ה בשלשה דברים הן עתידין למאוס במלכות שמים ובמלכות בית דוד ובבנין בית המקדש אימתי מאסו בשלשתן ביםי רחבעם הה"ד (מלכים א יב) וירא כל ישראל וגו' מה לנו חלק בדוד (ד) זו מלכות שמים. ולא נחלה בבן ישי זו מלכות בית דוד. איש לאהליו ישראל עתה ראה ביתך דוד (ה) זו בנין בהמ"ק. א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן ברכה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתן. הה"ד (הושע ג) אחר ישובו בני ישראל ובקשו את יי אלהיהם זו מלכות שמים. ואת דוד מלכם זו מלכות בית דוד. ופחדו אל יי ואל טובו באחרית הימים זה בנין בהמ"ק.

5. מסכת שבת דף לג:

איתבו תריסר שני °במערתא אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא אמר מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזירתיה נפקו חזו אינשי דקא כרבי וזרעי אמר *מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה כל מקום שנותנין עיניהן מיד נשרף יצתה בת קול ואמרה להם להחריב עולמי יצאתם חזרו למערתכם הדור אזול איתיבו תריסר ירחי שתא אמרי *משפט רשעים בגיהנם י"ב חדש יצתה בת קול ואמרה צאו ממערתכם נפקו כל היכא דהוה מחי ר' אלעזר הוה מסי ר"ש אמר לו בני די לעולם אני ואתה בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי *מדאני אסא ורהיט בין השמשות אמרו ליה הני למה לך אמר להו לכבוד שבת ותיסגי לך בחד חד כנגד °זכור וחד כנגד °שמור א"ל לבריה חזי כמה חביבין מצות על ישראל יתיב דעתייהו

מדרש רבה, שמות פרשה נ"ב

°מעשה בתלמיד אחד של ר' שמעון בן יוחאי שיצא חוצה לארץ ובא עשיר והיו התלמידים רואין אותו ומקנאין בו והיו מבקשים הן לצאת לחוצה לארץ, וידע ר' שמעון והוציאן לבקעה אחת של פני מרון והתפלל ואמר בקעה בקעה מלאי דינרי זהב התחילה מושכת דינרי זהב לפניהן. אמר להם אם זהב אתם מבקשים הרי זהב טלו לכם, אלא היו יודעין כל מי שהוא נוטל עכשו, חלקו של עולם הבא הוא נוטל שאין מתן שכר התורה אלא לעולם הבא. הוי ותשחק ליום אחרון.

6. חגיגה דף יד

כתוב אחד אומר °כרסיה שביבין דינור וכתוב אחד אומר °עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב לא קשיא אחד לו ואחד לדוד כדתניא *אחד לו ואחד לדוד דברי ר' עקיבא אמר לו ר' יוסי הגלילי עקיבא עד מתי אתה עושה שכינה חול אלא אחד לדין ואחד לצדקה קיבלה מיניה או לא קיבלה מיניה ת"ש אחד לדין ואחד לצדקה דברי רבי עקיבא אמר לו ר"א בן עזריה *עקיבא מה לך אצל הגדה כלך *מדברותיך (נ) אצל נגעים ואהלות אלא אחד לכסא ואחד לשרפרף כסא לישב עליו שרפרף להדום רגליו שנאמר °השמים כסאי והארץ הדום רגלי כי אתא רב דימי אמר שמונה עשרה קללות קילל ישעיה את ישראל ולא נתקררה דעתו עד שאמר להם המקרא הזה °ירהבו הנער בזקן והנקלה בנכבד

7. מסכת שבת דף קלח:

ת"ר *כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל שנאמר °הנה ימים באים נאם ה' אלהים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה' וכתיב °ונעו מים עד ים ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו דבר ה' זו הלכה דבר ה' זה הקץ דבר ה' זו נבואה

זמנן [illegible]

תניא רבי שמעון בן יוחי °אומר חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר °כי לא תשכח מפי זרעו אלא מה אני מקיים ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד:

, שישב רשב"י במערה כמה שנים] שבמשך זמן היותו במערה התישר מאד בתורת ה', וחזר מכמה דברים שחלק על חביריו שלא כהלכה והודה להם, וככה חזר מדבריו אלה שחלק על הרבנן במדרש, והודה להם שלפי שלא עשו אלא לפנים פי רק מיראה ולכם כל עמם, אף הקב"ה לא עשה להם אלא לפנים, וכדין וכהלכה שעובד מיראה פטור.

8. מסכת מגילה דף י"ב

°שאלו תלמידיו את רשב"י מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה אמר להם אמרו אתם אמרו לו מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע (ו) אם כן שבשושן יהרגו שבכל העולם כולו אל יהרגו אמרו לו אמור אתה אמר להם מפני שהשתחוו לצלם אמרו לו וכי משוא פנים יש בדבר אמר להם *הם לא עשו אלא לפנים אף הקב"ה לא עשה עמהן אלא לפנים

9. תענית ירושלמי

תני ר' שמעון בן יוחי עקיבה ר' היה דורש °דרך כוכב מיעקב דרך כוזבא מיעקב. ר' עקיבה כד הוה חמי בר כוזבה הוה אמר דין הוא מלכא משיחא א"ל ר' יוחנן בן תורתא עקיבה יעלו עשבים בלחייך ועדיין בן דוד לא יבא.

המשך תהלים

וכד דהוה נפק לקרבא הוה אמר ריבוניה דעלמא לא תסעוד ולא תכסוף °הלא אתה אלהים זנחתנו ולא תצא בצבאותינו

10. כתובות סז

(*ואמר) *מר זוטרא בר טוביה אמר רב ואמרי לה אמר רב *חנא בר ביזנא אמר ר"ש חסידא ואמרי לה א"ר יוחנן משום רשב"י נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חבירו ברבים מנ"ל מתמר דכתיב °היא מוצאת והיא שלחה אל חמיה

ובספר בן יוחאי תירץ הפלוגתא שבמדרש היה קודם לכת רשב"י למערה, וזה שבגמרא היה אחר שיצא כהמערה

11. רש"י ויקרא כה

(יז) ולא תונו איש את עמיתו. (ת"כ) כאן הזהיר על אונאת דברים שלא יקניט איש את חבירו ולא ישיאנו עצה שאינה הוגנת לו לפי דרכו והנאתו של יועץ ואם תאמר מי יודע אם נתכוונתי לרעה לכך נאמר ויראת מאלהיך היודע מחשבות הוא יודע, כל דבר המסור ללב שאין מכיר אלא מי שהמחשבה בלבו נאמר בו ויראת

12. "בן יהוידע" חגיגה יד

יובן בס"ד להבין קושיה עצומה, איך הלמודא מסיק אחד לו ואחד לדוד, והלא דבר זה דחאו ר"י, וגם רבי עקיבא עצמו חזר בו ושנה אחד לדין ואחד לצדקה. ובזה שכתבתי בס"ד ניחא, דבאמת דבר זה לא נדחה, ורק רבי יוסי ערער על לשון זה בשביל השומעין שאין בקיאין בחכמה זו של הסוד, ולפי משמע אזניהם נראה להם דעושה שכינה חול, אבל באמת מ"ש אחד לדוד, הכונה על המלכות, ולשון דנקיט ר"י ולשון דנקיט רבי עקיבא שניהם עולין בקנה אחד, וכאשר אמרנו, ורבי עקיבא לא חזר ושנה כלשון רבי יוסי, אלא משום חשש השומעין, שלא נגלו עדיין להם מלאות אלקים, המה סודות העליונים, אבל בזמן חתימת התלמוד נתפשטה חכמה זו דסודות עליונים אצל רוב המקובלים, ולכן מסדר התלמוד לא חש כ"כ לחששא דרבי יוסי, ולכן מסיק בלשון דנקיט רבי עקיבא, אחד לו ואחד לדוד:

13. מאמרי הראי"ה

מקובלים אנו שמרידה רוחנית תהיה בארץ־ישראל ובישראל, בפרק שהתחלת תחית האומה תתעורר לבא. השלוה הגשמית שתבא להלק מהאומה, אשר ידמו שכבר באו למטרתם כולה, תקטין את הנשמה, ויבאו ימים אשר תאמר אין בהם חפץ. השאיפה לאידיאלים נשאים וקדושים תחדל, וממילא ירד הרוח וישקע, עד אשר יבא סער ויהפך מהפכה, ויראה אז בעליל כי חוסן ישראל הוא בקודש עולמים, באור ד' ובתורתו, בחשק האורה הרוחנית, שהיא הגבורה הגמורה המנצחת את כל העולמים וכל כחותיהם. הצורך למרידה זו, היא הנטיה לצד החמריות, שמוכרחת להולד בכללות האומה בצורה תקיפה אחר אשר עברו פרקי שנים רבות, שנאפסו לגמרי מכלל האומה הצורך והאפשרות להתעסקות המרית, וזאת הנטיה כשתולד תדרך בזעם ותחולל סופות, והם הם חבלי משיח אשר יבסמו את העולם כולו ע"י מכאוביהם.

מאמרי הראי"ה כזאת היא היהדות שבחוץ לארץ, שאינה יכולה להיות במילואה וטהרתה, כי סוף כל סוף הלא „כל הדר בחו"ל דומה הוא כמי שאין לו אלה"[98]. שם בגיא צלמות א"א ללכת במרחב, א"א לשאוף לחיים מלאים, אבל לא זאת היא תורת החיים הנצרכת לדור של עקבא דמשיחא, שהיא מוכרחת להמשך מארץ החיים ממקום בית חיינו.

כנסת ישראל התנערת לתחיה, ביחש להרצון של הדור הצעיר, הכחות נתעוררו בתעורה נפלאה ומתמהת. אין בשום איפן אפשרות להכניעם בדרך כבישה, כי־אם לרוממם ולשגבם, ולהראות לפניהם את הדרך של האורה הרוממה והאדירה.

ערוץ מאיר - הערוץ שלי ליהדות www.meirtv.co.il